

spomenikih in kar povprek o vseh ostalih iz novejše dobe se izreka umetniška kritika povsem nepovoljno; vsi ti spomeniki imajo na sebi nekaj vsiljivo ošabnega in stoje na svojih podstavkih kakor za parado, vsi z enako junaško pozo, kratko in malo: „protzenhaft“ — mi nimamo besede za to prusko lastnost, ki n. pr. cesarju niti doma ne pripušča, da bi se kdaj drugače oblekel nego v generalsko uniformo. — Spomenike podrobno naštevati in jih ocenjati? To prepuščamo „vodnikom“. Najimpozantnejši in v resnici lep je spomenik Viljemu I., postavljen na pročelje kraljevega gradu in med Sprevo; spomenik, ki je stal okrog štiri milijone kron, ne kaže le sohe Viljema I., ampak je celo poslopje, stebrišče z različnimi alegoričnimi in drugimi kipi. — Nekaterih spomenikov se je lotil ljudski dovtip. O kipu barona Steina (na Dönhoffovem trgu), ki stoji prav na robu podstavka, pravijo, da si Stein misli: „Še en korak, in doli telebnem!“ — Blücher (na „Opernem trgu“) si baje podobno misli: „Komm mir hier keener ruf of meenen alten Ofen; ick habe alleene kaum Platz“. — Lep vodnjak na južni strani kraljevega gradu imenujejo „Rüffelbrunnen“ („hrulski“ vodnjak); ko so namreč mestni očetje berlinski Viljemu II. ob nastopu vlade po deputaciji javili, da mu mesto pokloni ta vodnjak, jih je visoki gospod pri nemilostnem sprejemu skoraj nahrulil; odtod ime vodnjaku, ki je sicer lepo delo, a se seveda ne more meriti z onim ob dunajskem cesarskem dvoru.

(Dalje prihodnjič.)

Jesen.

Jesen. Pusto in prazno vse v naravi
in čez poljano veter gre leden;
tak se poslavlja, predno nas ostavi,
jesen.

A kakšen bil je vedno praznik njen,
ta praznik jasni v pisani dobravi,
kjer grozdje, sadje, venec dragocen
v poslednji nam je darovala slavi,
da, še na pot naš skozi gozd ognjen
razsipala zlato nam je v ljubavi! . . .
A zdaj? Ko tujka bedna v dan meglen
odhaja proč, izgublja se v daljavi —
jesen.

Petruška.